

Vy nelákate svojím ručaním len uši jeleňov, ale aj uši porotcov. Aké sú vaše najväčšie úspechy?

Ja som začal chodiť na súťaže neskoro. Mal som starosti okolo domu. Na takejto súťaži som sa prvýkrát zúčastnil ešte ako divák v amfiteátri, na výstave v Nitre, s ktorou bola táto súťaž spojená. Bolo to dávno, asi v 70. – 80. rokoch minulého storočia. Tam som videl ako sa nádejní víťazi nadrapovali. Ja som nemal ani ručadlo, ale moderátor tohto podujatia vyzval ľudí: „Kto sa prihlási?“ Ja som bol navrchu amfiteátra, takže mi trvalo dlhšie,

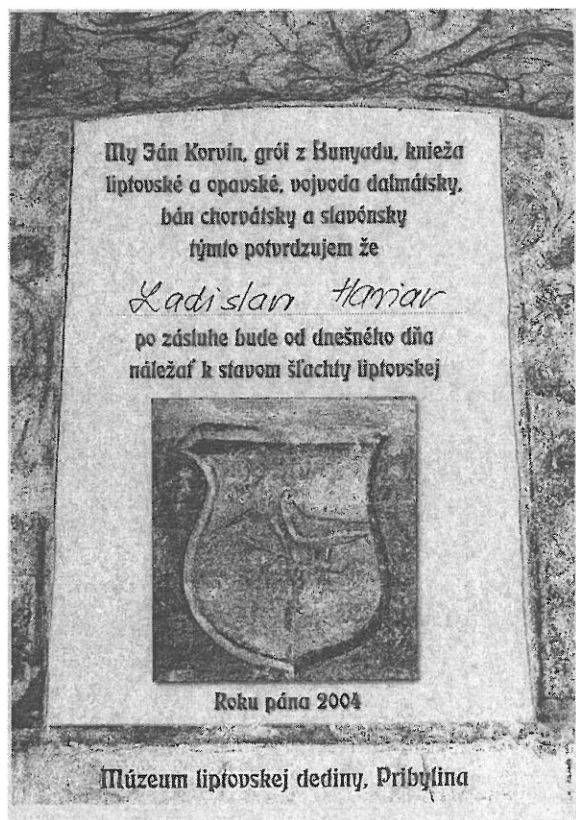
kým som sa dotrepal na pódium. Tam mi dali volský roh a keby som mal môj, tak by som bol aj zvíťazil. Skončil som na druhom mieste na Slovensku. Keď som ručal, všetci stíchli a po mojom vystúpení začali tliekať. Niektorí si mysleli, že na tom ani nezaručím. Uvádzač sa smial, že prečo sa takýto vábič neprihlásil. Potom som to súťaženie nechal. Pamätám sa na rok 1983, keď sa na Táloch konali majstrovstvá Európy drevorubačov. Popri tejto súťaži sa tu konala aj súťaž vo vábení jeleňov – ručaní. Zúčastnili sa nej lesníci z Maďarska, Nemecka, Rakúska, Poľska a samozrejme Česko-slovenska. Umiestnil som sa na 2. mieste. Dlhý som na súťaže nechodil, ale od roku 2002 sa snažím byť všade, kde sa dá. Štyri roky chodím a štyri roky som vpredu. Každoročne sa

zúčastňujem na Majstrovstvách Slovenska vo vábení jeleňov, ktoré sa konajú vo Sv. Antone pri Banskej Štiavnici. V minulom roku sa konali 5. septembra. Ja som sa umiestnil na 6. mieste. Myslím, že neprávom, lebo všetky známky som mal šestky, len jeden porotca mi dal štvorku. Keby toho nie, tak reprezentujem Slovensko v Európskej únii. Potom sa mi prišiel aj ospravedlniť, ale to mi víťazstvo neprinieslo. Zúčastnil som sa aj Hubertových dní v Pribyline v skanzene, kde som sa vo vábení

srnčej, diviacej a dravej zveri umiestnil na peknom 4. mieste spomedzi účastníkov z celého Slovenska. Diviaka som zavábil najlepšie. Prišiel za mnou majster republiky, aby som vábil sviňu divú aj do televízie. Vábiči zo Slovenskej republiky patria k najlepším vábičom v Európe. Súťaží sa budem zúčastňovať, pokiaľ mi to zdravie dovolí.

Počul som, že máte šľachtický titul, ako ste k nemu prišli?

Okresný výbor poľovníckeho zväzu Liptovský Mikuláš, ktorý usporiadal Majstrovstvá vo vábení jeleňov v Pribyline, spolu s primátorom

a riaditeľom skanzenu pozvali víťazov, ku ktorým som patril aj ja na filmovanie a fotografovanie do kaštieľa v Pribyline. Tu nám odozdali menovacie dekréty za zásluhy. Od toho dňa náležim k stavom šľachty lipťovskej.

Koľko ste mali rokov keď ste prvýkrát vábili jeleňa?

Presne sa nepamätám, ale okolo 24, niečo po tom, ako som prišiel z vojny. Neskôr som mal aj Pioniera (motorku), na ňom som skoro ráno chodil do hory. Ja som bol viacej

v hore ako medzi ľuďmi. Keď som prvýkrát vábil, tak sa na vábenie používali cylindre (súčasť petrolejovej lampy, je to tenké a má veľmi dobrý zvuk), voľakedy na také ručadlá, aké sú dnes neboli peniaze.

Kde teraz trénujete?

Najčastejšie si zaručím doma, najmä vtedy, keď manželka ide do obchodu a ja som sám, aby som jej neznepríjemňoval život.

Čo všetko viete napodobniť?

Jeleňa pri jeleniciach, jeleňa hľadajúceho jelenice, jeleňa pri laniach, jeleňa vyhrážajúceho sa súperovi, či jeleňa ktorý ovládol jelenice. Ďalej jeleňa, ktorý odháňa soka a je pripravený na súboj, srnča, plačúce srnča, mladú srnu, srnu pokladanú srncom, plačúcu a rujnú srnu. Z vtákov privábim Sluku, kohútika, ktorý hľadá sliepočku, Kačicu divú, Holub hrivňáka, Holuba plúžika či sovu. Napodobním však aj kankujúce sa (páriace sa) líšky.

Na vábenie máte aj špeciálne nástroje?

Mám vyše 50 vábcov, stáli ma dosť veľa peňazí. Taká sada stojí 2000 Sk, 4000 Sk a viac. Mám v nich svoj majetok. Osobne mám doma jedno krásne gravírované ručadlo, ktoré mi robil majster rezbár z Banskej Bystrice

Tejto záľube sa venuje veľa ľudí, alebo je to naopak?

Na Horehroní chodím na preteky len ja, a tak reprezentujem celé Horehronie od Zvolena až po Červenú Skalu. Myslím si, že keby prišli aj mladší záujemcovia o toto umenie, niečo by som ich priučil, aby to Horehronie neosirelo, a aby si aj iné regióny nemysleli, že len oni majú majstrov v tomto remesle. Horehronie je krásou Nízkych Tatier a Slovenského Rudohoria. Jestu tu všelijakej zveri a aj genofond tejto zveri je veľmi dobrý. Bola by škoda, keby toto umenie zaniklo.

spracoval: Ján Debnár